

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Moyes J. One Plus One : A Novel / Jojo Moyes. —
New York : Penguin Books, 2015. — 432 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Федай*

- © Jojo's Mojo Ltd, 2014
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2018, художнє оформлення, 2024

ISBN 978-617-15-0896-5
ISBN 978-0-525-42658-5 (англ.)

Пролог

ЕД

Ед Ніколс пив каву з Ронаном у кабінеті креативників, коли зайшов Сідні. За ним маячив хтось ледь упізнаний — черговий «костюмчик».

- Ми шукаємо тебе, — сказав Сідні.
- Що ж, ви нас знайшли, — відгукнувся Ед.
- Не Ронана, а тебе.

Хвилину Ед пильно роздивлявся їх, а тоді підкинув до стелі червоний пінопластовий м'ячик і впіймав його. Покосився на Ронана. Хоча «Інвестакорп» викупила половину акцій компанії ще півтора року тому, Ед і Ронан досі подумки величали їх «костюмчиками». То було одне з найдобриших прізвиськ, що вони давали їм позаочі.

- Ти знаєш жінку на ім'я Діанна Льюїс?
- До чого це?
- Ти повідомляв їй будь-яку інформацію про запуск нового програмного забезпечення?
- Що?
- Це просте питання.

Ед перевів погляд з одного «костюмчика» на іншого. Атмосфера була на диво напружена. Його шлунок, наче забитий ліфт, повільно рушив униз, у п'яти.

- Може, ми балакали з нею про роботу. Нічого конкретного не пам'ятаю.
- Діанна Льюїс? — перепитав Ронан.
- Ти маєш бути в курсі, Еде. Ти надавав їй інформацію про запуск *SFAX*?
- Ні. Можливо. А що?

— Поліція внизу обшукує твій кабінет, і з ними двоє го-
рил із Управління фінансового нагляду. Її брата арештува-
ли за інсайдерську торгівлю. На базі інформації про запуск
програмного забезпечення, що ти їм надав.

— Діанна Льюїс? *Наша* Діанна Льюїс? — Ронан почав
протирати окуляри, як робив завжди, коли хвилювався.

— У перший же день торгів геджевий фонд її брата заробив 2,6 мільйони доларів. Сама вона переказала сто дев'яно-
нсто тисяч на свій особистий рахунок.

— Геджевий фонд її брата?

— Не розумію, — промовив Ронан.

— Пояснюю на пальцях. Діанна Льюїс офіційно визнає,
що розмовляла з братом про запуск *SFAX*. Каже, наш Ед по-
відомив їй, що ціна буде величезною. І вгадайте що? Два дні
по тому фонд її брата опиняється серед найбільших покуп-
ців акцій. Що саме ти їй розповів?

Ронан не зводив з Еда очей. Ед силкувався зібратися з дум-
ками. Він глтинув до непристойности чутно. З того боку офі-
су поверх стінки боксів витріщалася команда розробників.

— Я нічого їй не казав. — Він кліпнув очима. — Не знаю. Мо-
же, щось і казав. Це начебто не було державною таємницею.

— Це була державна, блін, таємниця, Еде, — сказав Сід-
ні. — Це називається інсайдерською торгівлею. Вона розпо-
віла йому, що ти називав дати, терміни. Казав, компанія заробить цілий статок.

— Тоді вона бреше! Плескає язиком. Ми просто... посва-
рилися трохи.

— Ти хотів затагти дівчину в ліжко, тож усе їй розп'я-
кав, аби вразити?

— Усе було не так.

— Ти спав з Діанною Льюїс? — Ед відчув, як короткозо-
рі очі Ронана пропалюють його наскрізь.

Сідні підняв руки.

— Тобі треба телефонувати адвокату.

— Чому в мене мають виникнути проблеми? — спитав
Ед. — Я ж начебто не отримав жодного зиску. Я навіть не
знав, що її брат має геджевий фонд.

Сідні кинув погляд йому за спину. Обличчя спостерігачів
миттєво знайшли щось цікаве в себе на столах. Він пони-
звив голос.

— Тобі вже треба йти. Тебе хочуть допитати в поліційно-
му відділку.

— Що? Та це безглуздя. За двадцять хвилин у мене нара-
да з питань програмного забезпечення. Не поїду я ні до яко-
го відділку.

— І, само собою, тебе усунуто, доки ми в усьому не роз-
беремося.

Ед хмикнув:

— Жартуєш? Ви не можете мене усунути. Це моя ком-
панія.

Він підкинув угору пінопластовий м'ячик і впіймав його,
розвернувшись до них упівоберта. Ніхто не ворухнувся.

— Не поїду. Це наша компанія. Скажи їм, Ронане.

Він глянув на Ронана, але той застиглими очима дивився
кудись на підлогу. Глянув на Сідні, але той похитав головою.
Потім підвів очі на двох людей у формі, що з'явилися за спи-
ною Сідні, на свою секретарку, яка прикривала рота доло-
нею, на килимову доріжку, котра вже стелилася від його ніг
до дверей, і пінопластовий м'ячик безшумно впав на підло-
гу між його стопами.

ДЖЕСС

Джесс Томас і Наталі Бенсон попадали на сидіння фургона, припаркованого на достатній відстані від дому Наталі, щоб звідти їх не було видно. Наталі палила. Вона вже вчетверте кидала шість тижнів тому.

— Вісімдесят фунтів на тиждень, гарантовано. І доплата за вихідні, — скрикнула Наталі. — Чортзна-що. Просто хочеться знайти цю шльондру, яка лишила сережку, і відгамселити, бо через неї ми втратили найкращу роботу.

— Може, вона не знала, що він одружений.

— О, ще й як знала, — перед тим як зустріти Діна, Наталі два роки прожила з чоловіком, в якого виявилася не одна, а аж дві родини на іншому кінці Саутгемптона. — Жоден холостяк не тримає на ліжку декоративних подушок, дібраних за кольором.

— Ніл Брюстер тримає, — сказала Джесс.

— У Ніла Брюстера шістдесят сім відсотків музичної колекції — це Джуді Гарленд і ще тридцять три — *Pet Shop Boys*.

Вони разом прибирали кожного робочого дня останні чотири роки, з часів, коли парк відпочинку Бічфронт був трохи раєм, трохи будмайданчиком. Відколи забудовники обіцяли місцевим родинам доступ до басейну й запевняли всіх, що масове спорудження фешенебельних будівель піде на користь їхньому приморському містечку, замість висмоктати те, що лишилося від їхнього життя. Вицвіла назва «Бенсон і Томас, прибирання» за допомогою трафарету була виведена на боці їхнього білого фургона. Нижче був додаток, зроблений Наталі: «Ми готові до

брудного. Викликайте!», доки Джесс зауважила, що за два місяці половина отриманих дзвінків не мали стосунку до прибирання.

Майже всі замовлення надходили тепер із новобудов Бічфронта. Навряд чи хтось у місті мав гроші — чи схильність — наймати прибиральницю, хіба що лікарі, адвокати й випадкові клієнти, як-от місіс Гамфрі, чий артрит заважав їй прибирати власноруч. З одного боку, це гарна робота. Можна працювати на себе, самим організовувати робочі години й добирати клієнтів. І недолік цієї роботи — не паскудні клієнти (а завжди знайдеться хоч один такий) і не те, що чищення чужих туалетів якимось залишає враження, що ти на щабель нижче, ніж варто. Джесс не бентежило, що доводиться витягати жмутки волосся з чужих зливних отворів або що більшість людей, винаймаючи житло для відпочинку, вважають мало не за обов'язок пожити тиждень, як свині.

Що їй дійсно не подобалося, то це усвідомлення, що знаєш про чуже життя більше, ніж хотілося б.

Джесс могла б розповісти про таємну купівельну пристрасть місіс Елдрідж: чеки за дизайнерське взуття, якими забитий сміттєвий кошик у ванній, і чохла з неношеним одягом у шафі, з досі прикріпленими ярликами. Могла б розповісти, що Ліна Томпсон чотири роки намагається завагітніти і двічі на місяць проходить тести на вагітність (а ходили чутки, що вона й колготок не знімає). Могла б розповісти, що містер Мітчелл у великому будинку за церквою отримує шестизначну зарплатню (він залишав платіжки на столі в передпокої — Наталі була готова заприсягтися, що навмисне), а його донька потай палить у ванній.

Якби мала таку схильність, Джесс могла би поіменно перелічити жінок, які виходять на люди, маючи бездоганний вигляд — ідеальна зачіска, лаковані нігті, легкий запах

дорогих парфумів, — і не соромляться залишати брудні труси просто на підлозі. Або хлопчиків-підлітків, чії задубілі рушники вона наважувалася брати до рук лише в гумових рукавичках. Були пари, які щонаочі спали в різних ліжках (дружини, які просили поміняти простирадла в гостьовій кімнаті, палко наполягали, що днями в них була «навала гостей»), і туалети, в яких потрібен протигаз і попередження про хімічну небезпеку.

А потім тобі раз у раз трапляється чудовий клієнт на кшталт Лізи Ріттер, ти приходиш пиლოსосити її підлогу і знаходиш діамантову сережку, а з нею цілу купу відомостей, без яких чудово могла б обійтися.

— Це, мабуть, донька загубила, коли приїздила востаннє, — промовила Ліза Ріттер, тримаючи сережку в руці, і її голос тремтів від зусиль. — У неї пара таких самих.

— Авжеж, — сказала Джесс. — Мабуть, її випадково закинули до вашої спальні. Чи принесли на чиемусь черевичку. Ми якось так і подумали. Пробачте. Якби знала, що це не ваше, нізащо б не турбувала вас через це.

І коли місіс Ріттер відвернулася, Джесс одразу зрозуміла, що це кінець. Люди не дякують тим, хто з'являється на порозі з лихими вістями.

У кінці дороги пухкий карапуз перечепився, м'яко впав, наче підрубане дерево, і після короткої мовчанки почав скиглити. Його мати з повними руками ідеально врівноважених магазинних пакунків стояла й дивилася в мовчазному сум'ятті.

— Слухай, ти ж чула, що вона казала того тижня: Ліза Ріттер радше позбудеться своєї перукарки, ніж нас.

Наталі зробила гримасу, натякаючи, що Джесс шукатиме світлий бік навіть у ядерному апокаліпсисі.

— Ніж «прибиральниць» узагалі. А так їй байдуже — чи це будемо ми, чи «Швидко й чисто», чи «Покоївки за наймом», — Наталі похитала головою. — Ні. Відтепер ми для неї

завжди прибиральниці, що знають правду про її зрадливо-го чоловіка. Для таких жінок, як вона, це має значення. Репутація для них — усе, правда ж?

Мати опустила пакунки й нахилилась, аби підняти малюка. Джесс поклала босі ноги на приладову панель і зарилась обличчям у долоні.

— Чорт забирай. Де нам тепер брати гроші, Нет?

— Той будинок був бездоганий. Здебільшого протирання двічі на тиждень. — Наталі безвідривно дивилась у вікно.

— І вона завжди платила вчасно.

У Джесс перед очима досі стояла діамантова сережка. Чому не можна було просто не звернути на неї уваги? І взагалі, було б краще, якби одна з них просто поцупила її.

— Гарзд. Отже, вона збирається відмовитись від наших послуг. Змінимо тему, Нет. Не можу дозволити собі рюмса-ти перед зміною в пабі.

— То як, Марті телефонував цього тижня?

— Я не мала на увазі змінити тему на *це*.

— То він телефонував?

Джесс зітхнула.

— Так.

— Він казав, чому не телефонував того тижня? — Наталі скинула ноги Джесс із приладової панелі.

— Ні, — Джесс відчувала на собі її пильний погляд. — І не надсилав нам ніяких грошей.

— Ой, та *годі*. Треба напустити на нього Агенцію з підтримки дітей. Так далі не можна. Він повинен надсилати гроші власним дітям.

Це була стара суперечка.

— Він... у нього досі все негарзд, — сказала Джесс. — Не можу тиснути на нього ще більше. Він досі не знайшов роботу.

— Та ж зараз тобі ці гроші знадобляться. Доки не знайдемо іншого такого замовника, як Ліза Ріттер. Як там Нікі?